

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Stalna služba u Ivancu
Ivanec, Ul. ak. Mirka Maleza 3

Poslovni broj: P-827/2019-29

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

I

R J E Š E N J E

Općinski sud u Varaždinu, Stalna služba u Ivancu, po sucu Draženku Jakopoviću, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Hrg Jadranke iz Ivanca, Vatroslava Jagića 7, OIB:71493895159, zastupana po punomoćnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda mr. Dušanka Kuharić i Dejan Kuharić, odvjetnici u Ludbregu, protiv tuženika Zagrebačke banke d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB:92963223473, zastupanog po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Metelko, Knežević i partneri, odvjetnicima u Zagrebu, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 8. travnja 2026., u prisutnosti tužiteljice, punomoćnice tužiteljice Melite Kuharić, odvjetnica kod punom tužitelja, te zamjenika punomoćnika tuženika Marka Topića, odvjetničkog vježbenika kod punomoćnika tuženika, te sukladno odredbi članak 335. stavak 4. Zakona o parničnom postupku - objave presude dana 22. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuju se ništetnima odredbe članka 1., 2. i 7. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3207055493, sklopljenog 18. srpnja 2007., a solemniziranog po Javnom bilježniku Bojani Štimac, Braće Radić 6, Varaždin, 19. srpnja 2006. pod poslovnim brojem OU-923/2006., između tužiteljice JADRANKE HRG, Vatroslava Jagića 7, Ivanec, OIB:71493894159 i tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB:92963223473 i to odredba članka 1. u dijelu koji glasi "Korisnik kredita se obvezuje iznos kredita iz prethodnog stavka vratiti uz valutnu klauzulu s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen ovim Ugovorom.", članka 2. u dijelu koji glasi "Korisnik kredita dužan je Kreditoru platiti u anuitetima iznos kredita od 78.000,00 CHF (slovima: sedam deset osam tisuća švicarskih franaka)" i u dijelu koji glasi "koja je tijekom postojanja obveze po ovome Ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama tržišnih uvjeta, a temeljem Odluke o kamatnim stopama Zagrebačke banke d.d.", a članka 7. u dijelu koji glasi "Korisnik kredita otplaćuje kredit u mjesečnim

anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 412,25 CHF (slovima: četiri sto dvanaest, dvadeset pet švicarskih franaka) obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja.", te u dijelu koji glasi "Za slučaj izmjena redovne kamatne stope sukladno Odluci o kamatnim stopama Kreditora Korisnik kredita pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete. O izmijenjenom iznosu anuiteta Kreditor će obavijestiti Korisnika kredita u skladu sa Općim uvjetima poslovanja Kreditora.", te navedene odredbe ne proizvode pravne učinke za ugovorne strane.

II. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB:92963223473, da plati tužiteljici JADRANKI HRG, Vatroslava Jagića 7, Ivanec, OIB:71493894159, iznos od 5.937,62 eura, zajedno sa zateznim kamatama tekućim od 01. kolovoza 2010. do 30. lipnja 2011. po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, od 01. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, i to na:

- iznos od 50,00 EUR od 01. kolovoz 2010. pa do plaćanja,
- iznos od 121,58 EUR od 01. rujan 2010. pa do plaćanja,
- iznos od 106,89 EUR od 01. listopad 2010. pa do plaćanja,
- iznos od 113,12 EUR od 01. studeni 2010. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. prosinac 2010. pa do plaćanja,
- iznos od 129,25 EUR od 01. siječanj 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. veljača 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 115,60 EUR od 01. ožujak 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. travanj 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 122,28 EUR od 01. svibanj 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. lipanj 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. srpanj 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. kolovoz 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. rujan 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. listopad 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. studeni 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 237,30 EUR od 01. prosinac 2011. pa do plaćanja,
- iznos od 79,41 EUR od 01. siječanj 2012. pa do plaćanja,
- iznos od 83,77 EUR od 01. veljača 2012. pa do plaćanja,
- iznos od 385,08 EUR od 01. ožujak 2012. pa do plaćanja,

-iznos od 79,41 EUR od 01. travanj 2012. pa do plaćanja,
-iznos od 71,19 EUR od 01. svibanj 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 71,19 EUR od 01. lipanj 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 71,19 EUR od 01. srpanj 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 114,99 EUR od 01. kolovoz 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 116,90 EUR od 01. rujan 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 71,19 EUR od 01. listopad 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 71,19 EUR od 01. studeni 2013. pa do plaćanja,
-iznos od 3.011,40 EUR od 01. travanj 2015. pa do plaćanja,
sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude.

III. Odbija se dio tužbenog zahtjeva tužitelja u dijelu tužbenog zahtjeva preko iznosa od 50.000,00 HRK do traženog iznosa od 65.000,00 HRK, kao neosnovan.

IV. Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d., Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, OIB:92963223473, da tužiteljici JADRANKI HRG, Vatroslava Jagića 7, Ivanec, OIB:71493894159 naknadi trošak ovoga parničnoga postupka u iznosu od 2.032,72 EUR (slovima: dvije tisuće trideset dva eura i sedam deset dva centa), zajedno sa zateznom kamatom koja teče na taj iznos od dana donošenja ove presude, tj. od dana 22. svibnja 2026., po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 01. srpnja te godine, koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana od dana pravomoćnosti ove presude.

r i j e š i o j e

I. Dopušta se preinaka tužbe prema podnesku tužiteljice od dana 25. svibnja 2025.

Obrazloženje

1. Tužiteljica je podnijela tužbu protiv tuženika radi isplate u kojoj navodi da su stranke sklopile dana 18.7.2006. ugovor o namjenskom kreditu broj 3207055493 na iznos od 78.000 CHF obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita uz valutnu klauzulu s kamatom od 4,5 % godišnje promjenjivom na rok od 324 mjeseci, da je početni anuitet iznosio 412,25 CHF po srednjem tečaju banke važeće na dan plaćanja, da je ugovor solemniziran kod javnog bilježnika Bojane Štimac u Varaždinu dana 19.7.2006. pod brojem OU-923/2006, da nakon zaključenja ugovora o kreditu već tijekom 2007. godine tuženi jednostrano podiže kamatnu stopu bez pregovora s tužiteljicom a na što tužiteljica nije mogla utjecati, prvo na 5,15 % godišnje pa na 5,80 % godišnje, pa na 6,30 % godišnje, a zatim se neznatno smanjuje na 5,50 % godišnje i 5,25 % godišnje, a da bi nakon zakonske intervencije zakonodavca ista se smanjila na 3,23 % godišnje, da dolazi do snažnog rasta tečaja CHF što u kombinaciji sa povećanjem kamatnih stopa bitno povećava iznose koje podmiruje tuženiku, da uslijed navedenog potpisuje dodatak ugovora o kreditu dana 18.1.2016. godine koji je solemniziran kod javnog bilježnika Nade Šagi-Belcar dana 20.1.2016.

godine pod brojem OV-517/16, da je sklopila još jedan aneks predmetnog kredita kojim je produžena otplata istog, da su ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu promjenjive kamatne stope i valutne klauzule nepoštene a samim time i nišetne, da je u kolektivnom sporu tužitelj, potrošač, protiv ukupno osam banka, između ostalog i tuženika, Trgovački sud u Zagrebu presudom poslovni broj: P-1401/2012 od dana 4.7.2013. godine presudio kako su banke, između ostalog i tuženik, povrijedile kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica (švicarski franak) a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnog ugovora što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, da je time tuženik postupao suprotno tada važećem Zakonu o zaštiti potrošača i odredbama Zakona o obveznim odnosima u razdoblju od 1.6.2004. do 31.12.2008. godine, da je istom presudom utvrđeno kako je tuženik u razdoblju od 10.9.2003. do 31.12.2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući u istima nišetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac i tužitelj, kao korisnik kredita (potrošač), nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorne kamate što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatne stope, a sve na štetu potrošača, da je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i odredaba Zakona o obveznim odnosima, da je presuda Trgovačkog suda u Zagrebu postala pravomoćna nakon presude i rješenja Visokog Trgovačkog suda RH posl. broj: PŽ-7129/13 od 4.7.2013. godine i presude Visokog Trgovačkog suda RH posl. broj: PŽ-6632/2017 od 14.6.2018. godine, da je Vrhovni sud RH rješenjem posl. broj: Rev-2868/2018 od 12.2.2019. godine utvrdio da konverzijom kredita uz valutnu klauzulu u EUR ne znači da su korisnici kredita izgubili pravni interes za utvrđenje da su pojedine odredbe ugovora o kreditu nišetne, da nišetnost nastupa po samom zakonu i nastaje od samog trenutka sklapanja pravnog posla, pri čemu nišetan ugovora ne postaje valjan ni kad uzrok nišetnosti naknadno nestane osim u izuzetnim okolnostima a koje u predmetnom slučaju nisu ispunjene, da ima pravni interes tražiti utvrđenje nišetnosti pojedinih ugovornih odredaba, te se poziva na presudu suda Europske unije poslovni broj: C-118/18, da joj sklopljenim Aneksom nije nestao uzrok nišetnosti budući da učinkom konverzije nije nadoknađen iznos oštećenja zbog nišetnosti temeljem nepoštenih ugovornih odredaba za valutnu klauzulu u CHF i zbog jednostrano promjenjive kamatne stope, da je i u konverziji tuženik koristio nepoštene i jednostrano promjenjive kamatne stope iz usporedivih EUR kredita, da nije obračunao zakonsku zateznu kamatu i da joj nije izvršio isplatu na koji ista ima zbog više plaćenog tuženiku, da se konverzijom a ni Zakonom o potrošačkom kreditiranju ne propisuje uklanjanje nišetnih ugovornih odredaba iz osnovnog ugovora, da je rješenjem Vrhovnog suda RH posl. broj: Rev-2868/2018 od dana 12.2.2019. godine navedeno kako činjenica sklopljenog Aneksa na temelju Zakona o izmjeni i dopunama zakona o potrošačkom kreditu ne znači da bi korisnik kredita izgubio pravo na utvrđenje pojedinih odredaba ugovora o kreditu nišetnim, da tužbu podnosi radi utvrđenja nišetnosti ugovornih odredaba kojima je bila ugovorena

promjena kamatne stope sukladno odluci tuženika i ugovorne odredbe kojom je bila ugovorena valuta u CHF a uslijed utvrđenja ništetnosti da traži i ostvarivanje prava na isplatu za koju smatra da joj pripada zbog više plaćenog tuženiku, a koji iznos je tuženik stekao bez osnove, da su odredbe čl. 1., 2. i 7. Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjivost kamatne stope temeljem odluke o kamatnim stopama banke i vezanost uz valutnu klauzulu ništetne, da sve ovisi samo o odluci jednog ugovaratelja tuženika i da uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice kao potrošača, da ništetnost ugovornih odredaba proizlazi zbog protivnosti prisilnim propisima odredbe čl. 84. i 81. Zakona o zaštiti potrošača gdje je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom, ako suprotno načelu o savjesnosti i poštenju uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovaca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, da je čl. 84. Zakon o zaštiti potrošača propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, da ugovorne odredbe o predmetu ugovora i o cijeni nisu bile ni lako uočljive ni lako razumljive a ni na koji način jasno određene u odnosu na potrošača, činjenica promjenjivosti obveze tužitelja kao potrošača u odnosu na kamatu koju banka kao tuženik određuje jednostrano, protivna je načelu savjesnosti i poštenja, a kako je to propisano čl. 4. Zakona o obveznim odnosima, da povreda načela savjesnosti i poštenja postoji zbog povreda odredbe čl. 247. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, što podrazumijeva predmet i cijenu, a cijena podrazumijeva kamatu, da je ugovor tuženika standardni ugovor banke na koji tužitelj kao potrošač nije mogla utjecati, da u ugovoru tuženik nije izričito utvrdio parametre za promjenu kamatne stope niti metodu izračuna tih parametara, protivno prisilnim propisima, da je tuženik takvim ugovornim odredbama prouzročio znatnu neravnotežu pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača a protivno načelu savjesnosti i poštenja, a slijedom čega su takve odredbe ništetne, da kamata spada u cijenu, a cijena podrazumijeva činidbu koju je tužitelj u obvezi plaćati tuženiku, da je promjenjivost kamatne stope sukladno odluci tuženika protivno odredbi čl. 269. Zakona o obveznim odnosima kojom je propisano da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno određiva, da čl. 270. Zakona o obveznim odnosima propisuje kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva da je ugovor ništetan, da je tuženik mijenjao visinu kamatne stope sukladno svojoj odluci o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo već je o promjeni samo dostavio pisanu obavijest bez da je za takvu promjenu tražio bilo kakvu suglasnost tužitelja, zbog svega navedenog tužitelj potražuje iznos od 65.000 kn sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima, zateznu kamatu sukladno čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, a visinu zakonske kamate sukladno odredbi čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima i predlaže da sud utvrdi ništetne odredbe čl. 1., 2. i 7. ugovora o kreditu, da naloži tužitelju da mu isplati utuženi iznos i da mu naknadi troškove postupak.

1.1 Tužitelj se podneskom od 16.8.2023. godine (list 187-193 spisa) očitao na navode odgovora na tužbu tuženika i uredio tužbeni zahtjev.

1.2 Tužitelj se podneskom od 25.5.2025. godine (list 434-437 spisa) očitao na nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka Natalije Jambrečić i u skladu sa nalazom i mišljenjem vještaka uredio tužbeni.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da su stranke sklopile Ugovor o namjenskom kreditu 3207055493 od dana 18. srpnja 2006. godine kojim je tužitelju stavljen na raspolaganje kredit u iznosu kunske protuvrijednosti CHF 78.000,00, da je tužitelj u tužbi postavlja deklaratorni tužbeni zahtjev na utvrđenje ništetnosti odredbi Ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na valutnu klauzulu i na način podešavanja kamatne stope, te s osnove navodne ništetnosti tih odredbi postavlja kondemnatorni tužbeni zahtjev na isplatu iznosa od kn 65.000,00 zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, da potraživanje tužitelja nije postavljeno određeno, kako to nalaže odredba članka 186. ZPP kojom odredbom je propisano da tužba treba sadržavati određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja, navodi da tužitelj nije dokazao da je potrošač niti da se sredstvima kredita koristio isključivo za potrošačke svrhe, da je na tužitelju teret dokaza u smislu odredbe članka 3. Zakona o zaštiti potrošača, da ističe prigovor zastare iz razloga što je eventualno potraživanje tužitelja po Ugovoru o kreditu u zastari, da se na zahtjev tužitelja za isplatu ima se primijeniti trogodišnji zastarni rok, da cijeneći okolnost da je predmetna tužba podnesena dana 11. lipnja 2019. godine, ističe kako je prošlo više od tri godine od plaćanja koja je tužitelj vršio, pa se stoga ima smatrati kako je cjelokupno potraživanje tužitelja u zastari, da odlučna činjenica koju sud treba uzeti u obzir u ovom predmetu jest da su tužitelj i tuženik dana 18. siječnja 2016. godine sklopili Dodatak Ugovoru o kreditu (dalje u tekstu: Dodatak) kojim je izvršena konverzija osnovnog kredita iz CHF u EUR sukladno odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15 – dalje u tekstu: ZIDZPK/15), da su tim Dodatkom parnične stranke izmijenile osnovni Ugovor o kreditu na način da je tužiteljev kredit koji je bio denominiran u kunama s valutnom klauzulom u CHF konvertiran u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR odnosno položaj tužitelja je izjednačen s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR, da je tužitelju pravovremeno i u skladu s odredbama ZIDZPK/15 dostavio izračun konverzije kredita sa stanjem na dan 30. rujna 2015. godine u usporedni kredit s valutnom klauzulom u EUR utemeljen na novom otplatnom planu koji je zamijenio početno utvrđeni otplatni plan i koji je uzeo u obzir valutu kredita (CHF - EUR) i tijekom kamatnih stopa, kako za CHF kredit tako i za EUR kredit, pritom uzimajući u obzir cjelokupne iznose uplaćene radi namirenja početno utvrđenih obroka u CHF, da je konverzija kredita tužitelja iz CHF u EUR, koja je odraz zakonskih odredbi ZIDZPK/15, isključena od ispitivanja poštenosti/nepoštenosti, da su stoga svi učinci konverzije (koji su usput rečeno nesporno retroaktivni), isključeni iz primjene Direktive pa tako i nacionalnih odredbi o zaštiti potrošača, jer se i u ovom slučaju mora pretpostaviti da je zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza tužitelja kao potrošača i tuženika kao trgovca, navodi da budući tužitelj u ovom postupku ne potražuje zatezne kamate na preplatu iz konverzije, a niti je tijekom postupka na bilo koji način osporavao provedenu konverziju da je postavljeni tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, da je sporazum o konverziji valjan i da proizvodi pravne učinke od samoga početka tako da je položaj tužitelja izjednačen s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR, čime je otklonjena neravnoteža u slučaju kredita u CHF, što je bio smisao ZIDZPK/15 kao posebnog zakona ne-sistemskeg karaktera, da postavljati kondemnatorne zahtjeve koji bi se odnosili na bilo kakva obeštećenja koja da se u tužbi tužitelj uopće ne osporava činjenicu da je konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15 odnosno ne iznosi se neke druge razloge izvan režima ZIDZPK/15 temeljem kojih bi mu pripadalo eventualno neko pravo na isplatu, da uzimajući u obzir pravni stav VSRH-a i Suda EU, jasno je da tužitelj nema pravni interes za vođenjem ovog postupka, jer je u ovom slučaju konverzija provedena sukladno strogim zakonskim odredbama ZIDZPK/15, te da ne postoje bilo kakvi drugi

razlozi nevaljanosti takvog ugovornog odnosa, a što je uostalom i nesporno među strankama, da Aneks ugovora o kreditu predstavlja pravnu osnovu sklopljenu po strogo definiranim zakonskim uvjetima koja sadrži opravdanje zadržavanja prethodnih plaćanja, između ostalih i iznosa obračunatih na temelju promjenjive kamatne stope sadržane u anuitetima, da je Aneksom ugovora o kreditu definirana kamatna stopa i način njezine promjene, te imajući u vidu činjenicu da su stranke Aneksom ugovora o kreditu u članku 2. istoga utvrdile na dan 30. rujna 2015. manjak u iznosu od 226,2 EUR, zahtjev tužitelja za isplatu temeljem stjecanja bez osnove u ovom konkretnom slučaju ne može biti osnovan, da vezano za tužbeni zahtjev tužitelja kojim potražuje zakonske zatezne kamate na iznos od 65.000,00 kn koje teku na taj iznos od 18.7.2006. godine ističe da čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata bi bio u potpunosti neosnovan, da se protivi provođenju financijskog vještačenja iz razloga što je trenutno sporna uopće osnovanost tužbenog zahtjeva tužitelja, te slijedom svega navedenog, predlaže naslovnom sudu da tužbu odbaci, a podredno da odbije sve tužbene zahtjeve tužitelja i naloži tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene troškove ovog parničnog postupka.

2.1. Tuženik se u podnesku od 15.9.2023. godine (list 194-195 spisa) očitao na navode iz podneska tužitelja od dana 16.8.2023. godine, posebno na djelomično povlačenje tužbenog zahtjeva.

2.2. Tuženik se u podnesku od 13.1.2025. godine (list 201-202 spisa) očitao na rješenje o provođenju knjigovodstveno-financijskog vještačenja.

2.3. Tuženik se u podnesku od 19.5.2025. godine (list 240-254 spisa) očitao na nalaz i mišljenje sudskog vještaka Natalije Jembrečić.

3. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3207055493 od 18.7.2006. godine, Dodatak Ugovoru o kreditu od 18.1.2016. godine, Pregled promjena kamatnih stopa po kreditu, broj 3207055493, Promete po kreditu / Specifikaciju uplata broj 3207055493 (sve u omotnici na listu 8 spisa) i Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije, ovlašteni računovodstveni forenzičar Nataliji Jambrečić, mag.oec. (list 212-229 spisa), te je saslušao tužiteljicu Jadranku Hrg (list 445-446 spisa).

4. Na temelju članka 8. Zakona o parničnom postupku Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07. - Odluka USRH, 84/08, 96/08. - Odluka USRH, 123/08, 57/11, 148/11. - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 - Odluka USRH, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje - ZPP) nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog provedenog dokaznog postupka, sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

5. Temeljem navoda u tužbi i odgovora na tužbu te izjašnjenja stranaka tijekom postupka, činjenično proizlazi nespornim da je između tužiteljice kao korisnika kredita i tuženika, kao kreditora, dana 18.7.2006. godine sklopljen Ugovor o kreditu broj 3207055493, koji je solemniziran 18. travnja 2006. kod javnog bilježnika Bojane Štimac iz Varaždina pod poslovnim brojem OU-923/2006, a kojim ugovorom je banka stavila tužiteljici na raspolaganje iznos od 78.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti

obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Nadalje, da je u čl. 7. Ugovora o kreditu ugovorena otplata kredita u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti tečaja valute CHF prema HRK, a u čl. 2. Ugovora o kreditu redovna kamata, promjenjiva, u skladu s Odlukom tuženika, a koja je na dan sklapanja ugovora iznosila 4,50 % godišnje. Nije sporno ni to da je 18.1.2016. godine između stranaka sklopljen Dodatak ugovoru o kreditu, solemniziran dana 20.1.2016. godine po javnom bilježniku Nadi Šagi-Belcar pod brojem OV-517/16, temeljem Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15), konverzija kredita u kredit uz valutnom klauzulom EUR.

5.1. Također, nije sporno da je presudom Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od 13.6.2014. godine, a koja se presuda odnosi i na tuženika, sud utvrdio ništetnom promjenu kamatne stope sukladno odluci banke, dok je presudom istog suda poslovni broj: PŽ-6632/17-10 od 14.6.2018. godine utvrđena ništetnost ugovornih odredaba, a kakve je između ostalih banaka sklapao i tuženik, kojima se ugovarala valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a to iz razloga što se o takvim odredbama nije pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik tužitelja kao potrošača, kao i druge potrošače, u cijelosti informirao o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, isključivo na štetu tužitelja kao potrošača.

6. Sporno je između stranaka pravno pitanje i to pitanje zastare, te može li se na konkretni slučaj primijeniti presuda Visokog trgovačkog suda RH poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, kao i presuda istog suda poslovni broj: PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018. godine, a na koje se presude tužiteljica poziva u tužbi, da li tužiteljica može tražiti kondemnatornu pravnu zaštitu zahtijevajući isplatu utuženog novčanog iznosa, a sve u kontekstu provedene konverzije sukladno Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine", broj 102/15), te da li je sklapanjem Dodatka Ugovoru o kreditu ostvarila pravnu zaštitu koju traži u ovom postupku. Spornim se ukazala i visina eventualno više plaćenih iznosa zbog promjene kamatne stope i valutne klauzule temeljem osnovnog Ugovora o kreditu do 18.1.2016., s kojim danom je izvršena konverzija kredita.

7. Sud je uvidom u Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo i financije, ovlaštenu računovodstveni forenzičar Nataliji Jambrečić, mag.oec. od 18.4.2025. godine (list 212-229 spisa), utvrdio da je vještak u izradi Nalaza koristio dokumentaciju koja je priložena u spis i naknadno pribavljenu dokumentaciju, da su svi brojčani iznosi u Nalazu izraženi u valuti HRK (kuna) i EUR (tečaj konverzije 7,53450), osim tamo gdje je izričito navedeno drugačije, da je Ugovorom o kreditu broj 3207055493 Zagrebačka banka d.d. odobrila korisniku kredita Jadranki Hrg kredit u iznosu od 78.000,00 CHF u protuvrijednosti kuna prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja kredita, da je redovna kamatna stopa 4,50 % godišnje, promjenjiva sukladno Odluci kreditora, da je kredit na 324 mjesečna anuiteta, da je odobren moratorij u razdoblju od 1.5.2012. do 1.4.2013. godine, za prvih 6 mjeseci obračunata je kamata i pripisana glavnici za daljnju otplatu, u drugih 6 mjeseci kamata nije obračunavana, da je u Tabeli 1 dan pregled visine anuiteta po početnim parametrima (list 215 spisa), da je kredit isplaćen dana 20.7.2006. po tečaju 4,612981, da je isplaćeni iznos kredita u kunama iznosio je 359.812,52 kuna, da je Kredit je konvertiran u valutu EUR i po konverziji je utvrđen višak uplata u iznosu od 934,44 kuna (124,02 EUR), da je u tabeli 2 dan se pregled promjena visine anuiteta i promjene kamatne

stope (list 218-223 spisa), te je dana specifikacija pojedinačnih iznosa (6.014,75 EUR)(list 224 spisa), da je obračun zatezne kamate do 30.9.2015. na razlike utvrđene do 1.8.2010. godine dan u tabeli 4 (list 225 spisa) da je u tabeli 5 dan pregled zatvaranja utvrđenih razlika preplatom u konverziji (list 225 spisa), da je zbog promjene kamatne stope u odnosu na početnu i promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj na dan isplate kredita, u razdoblju od početka otplate do 30.9.2015. godine više plaćeno 6.014,75 EUR (po osnovi promjene kamatne stope 1.777,51 EUR i po osnovi promjene tečaja CHF 4.237,24 EUR), da je detaljan izračun prezentiran u tabelama 1 do 3 Nalaza, da je prilikom provođenja konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR tuženik tužitelju priznao preplatu u iznosu od 124,02 EUR, da je preplatom utvrđenom u konverziji kredita iz valute CHF u valutu HRK u nalazu zatvorena obračunata zatezna kamata u iznosu od 46,89 EUR i nalazom utvrđene razlike u iznosu od 77,13 EUR, da je preostala razlika više plaćenog iznosi 5.937,62 EUR (6.014,75 - 77,13), da je detaljan izračun prezentiran u tabelama 4 i 5 Nalaza, da je specifikacija pojedinačnih iznosa (5.937,62 EUR) na listu 226-227 spisa, da je tužitelj tuženiku u razdoblju kada je tečaj CHF bio niži od tečaja na dan isplate kredita manje platio 264,92 EUR, da je tužitelj tuženiku u razdoblju kada je kamatna stopa bila niža od početne manje platio 459,80 EUR, da je iznos manje plaćenog od 459,80 EUR uključen u izračun, i iznos razlike više plaćenog iz točke 1. Zaključka već uključuje prijeboj za taj manje plaćeni iznos, da je detaljan izračun prezentiran u tabeli 3, a manje plaćeno iskazano je negativnim brojevima, da je tuženik konverziju (CHF-EUR) s financijsko-računovodstvenog gledišta, izvršio u skladu sa odredbama Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (NN 102/15), da je glavnica kredita pretvorena u valutu EUR po tečaju na dan isplate kredita, da je utvrđen novi otplatni plan (od početka otplate) u valuti EUR uz primjenu promjenjivih kamatnih stopa, da su sve uplate tužitelja preračunate u valutu EUR po tečaju na dan uplate, da je izvršena usporedba uplata tužitelja u valuti EUR s novoutvrđenim otplatnim planom u valuti EUR, da su izračunate razlike više/manje plaćeno u valuti EUR i da je u poslovnim knjigama banka provela odgovarajuća knjiženja i od dana sklapanja dodatka ugovoru kredit u svojim poslovnim knjigama vodi kao kredit odobren u valuti EUR, da su prilikom konverzije kredita iz valute CHF u valutu EUR utvrđene preplate u odnosu na promjenu kamatne stope i promjenu tečaja, pri čemu ističem da je provedenom konverzijom kredita tužitelj stavljen u položaj dužnika u valuti EUR s promjenjivom kamatnom stopom (ne dužnika u valuti HRK s nepromjenjivom kamatnom stopom).

7.1. Sud je u cijelosti prihvatio Nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za računovodstvo financije i bankarstvo, ovlaštenog računovodstvenog forenzičara Natalije Jambrečić, mag. oec, jer je prema ocijeni i utvrđenju suda Nalaz i mišljenje dan opširno, uvjerljivo, objektivno, stručno, savjesno i prema pravilima struke, time da je vještak, odgovorio na sva potrebna pitanja vezana uz ovaj predmet.

8. Tužiteljica Jadranka Hrg u svojem iskazu (list 445-446 spisa)navela je, da je korisnik Zagrebačke banke još od studentskih dana, da je došla radi kredita, koji joj je bio potreban za adaptaciju kuće, da se radilo o namjenskom kreditu, da nije bila kreditno sposobna da digne kredit u eurima, da joj je ponuđen kredit od 78.000 franaka na rok od 27 godina, da nije pregovarala sa tuženikom već da je dobila ponudu i tu ponudu, pošto je bilo rečeno da je siguran kredit, da je prihvatila, da su u vrijeme dobivanja kredita rate bile prihvatljive i zbog toga da je uzela kredit, da je početna rata bila oko 1.900 kn, da u vrijeme zaključenja ugovora o kreditu nisam znala da će porasti na više od 3.000 kn, da joj je rečeno kad su rate počele rasti da je to rizik na promjenjivu kamatu, da joj kod kredita nisu rekli i obrazložili što je to promjenjiva kamata, da joj

nitko nije ukazao na taj mogući rizik promjenjive kamate, da pošto su rate išle na visoke iznose i nije mogla otplaćivati kredit da je tražila moratorij za otplatu, prvo 6 mjeseci, a po isteku ponovo 6 mjeseci, da nije bilo ništa bolje i da je išla u konverziju, da se raspitala kod tuženika jer je čula za konverziju, da su joj rekli da je konverzija moguća i da joj je produljen nakon konverzije rok otplate kredita da je i rata bila prihvatljiva, da kredit nije otplaćeni, da 20 godina otplaćuje ovaj kredit i po njenoj računici da je otplatila više od 45.000 EUR i da je porazno to što još mora otplatiti tri četvrtine glavnice kredita, da nije vlasnica bilo kakvog obrta.

8.1. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužiteljice, jer smatra da je dan istinito i objektivno, te je tužiteljica u svojem iskazu opširno objasnila način na koji je sa tuženikom sklopila Ugovor o kreditu, a na njezin iskaz nije bilo ni posebnih prigovora od strane tuženika.

9. Iz presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine proizlazi da je tužitelj - Hrvatski savez udruga za zaštitu potrošača ishodio protiv osam tuženih banaka, između ostalih i tuženika, presudu kojom se i u odnosu na tuženika utvrđuje da je u razdoblju od 1. travnja 2005. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača kao korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe, na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije i u vrijeme zaključenja tih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, čime je postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/2003.) u razdoblju od 1. siječnja 2005. do 6. kolovoza 2007. godine, i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. godine protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/2007., 125/2007., 75/2009., 79/2009., 89/2009., 133/2009.) i člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača, te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, te da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine, a koja povreda traje i nadalje, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora sa korisnicima kreditnih usluga kao potrošačima nije pojedinačno pregovarao i ugovorom utvrdio egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača.

10. Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine, presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine je potvrđena u odnosu na tuženika u dijelu u kojem je utvrđeno da je u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. godine povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita, tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne obveze promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja je ništetna.

11. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 9. travnja 2015. godine donio presudu poslovni broj: Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija tuženika protiv presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj: PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. godine u dijelu u kojem je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva.

12. Nadalje, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske donio je presudu poslovni broj: PŽ-6632/2017-10 od 14. lipnja 2018. godine kojom je odbio žalbu tuženih banaka i potvrdio presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine kojom je utvrđeno da su sve tužene banke povrijedile kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita sklapanjem ugovora o kreditima koristeći u njima nepoštene i ništetne ugovorne odredbe tako da je u ugovorima o potrošačkom kreditiranju – ugovorima o kreditu ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja tih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u vezi sklapanja tih ugovora o kreditu. Dakle, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je novom odlukom pravomoćno utvrdio da su osam banaka, između kojih je i tuženik, koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi kako je bilo utvrđeno prvostupanjskom presudom Trgovačkog suda u Zagrebu.

13. Naposljetku, Vrhovni sud Republike Hrvatske po podnesenim revizijama donio je odluku broj: Rev-2221/2018-11 dana 3. rujna 2019. godine kojom je u bitnom odbio revizije i na taj način potvrdio utvrđenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o tome da su banke koristile nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i o promjenjivoj kamatnoj stopi.

14. Dakle, u konkretnom slučaju radi se o parnici koja tematski pripada većem broju u bitnome istovjetnih parnica o kojima je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo relevantno pravno stajalište koje je primjenjivo i na ovaj parnični predmet. U konkretnom slučaju, polazeći od nespornih utvrđenja navedenih sudova, da su odredbe koje su se odnosile na ugovorenu promjenjivu kamatnu stopu kao i odredbe koje su se odnosile na valutnu klauzulu bile sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od banke, da se o tim odredbama sa potrošačem nije pojedinačno pregovaralo, da potrošač na njihov sadržaj nije imao utjecaja, te je takvim ugovornim odredbama potrošaču nametnuta obveza koju on objektivno nije mogao sagledati kao cjelinu u vrijeme sklapanja ugovora, a takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku - trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, prije svega ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, na čelu dužnosti njihove suradnje i na čelu zabrane zlouporabe prava.

15. U odnosu na tvrdnju tuženika da se navedene presude ne mogu primjenjivati u konkretnom predmetu, tuženiku kratko treba reći da je odredbom članka 118. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 41/2014., 110/2015. i 14/2019., koji je bio na snazi u vrijeme podnošenja tužbe, dalje: ZZP/14) propisano da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1.

tog zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. istog zakona obvezuje sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika, a odredbom članka 502.c ZPP (koja je na snazi u vrijeme podnošenja predmetne tužbe) propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe iz članka 502.a stavka 1. istog zakona da su određenim postupanjem povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, u kojem će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

16. Polazeći od čl. 502.c ZPP sud je, prvenstveno uvidom u predmetni Ugovor o kreditu, utvrdio da je tužiteljica isti sklopila u svojstvu potrošača u smislu članka 3. stavak 1. ZZP, a koje svojstvo tuženik tijekom postupka nije ničime osporio (prigovor da tužiteljica nema svojstvo potrošača tuženik je istaknuo u odgovoru na tužbu), niti iz dostavljene dokumentacije proizlazi da bi tužiteljica Ugovor o kreditu sklopila u svrhe koje su namijenjene njezinoj poslovnoj djelatnosti ili obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja, a da je tuženik predmetni Ugovor sklopio u svojstvu trgovca u smislu članka 3. stavak 1. ZZP sklapajući predmetni Ugovor u okviru svoje poslovne djelatnosti, da je predmetni Ugovor sklopljen 11. travnja 2006., dakle unutar razdoblja obuhvaćenog presudom Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013., kao i da je spornim ugovornim odredbama ugovorena otplata u jednakim mjesečnim anuitetima u kunsnoj protuvrijednosti tečaja valute CHF prema HRK, te je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru o kreditu promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, a na koje se ugovorne odredbe odnosi utvrđenje presude Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013.

17. Isto tako, Ustavni sud RH u odluci broj: U-III-5458/2021 od 30. lipnja 2022. godine obrazložio je razloge obvezujuće primjene, tj. direktni učinak presuda donesenih u sporu radi zaštite kolektivnih interesa i prava (potrošača) propisan u članku 502.c ZPP (posebno u točki 19.2. i 19.3. obrazloženja navedene odluke), pri čemu se ističe da su odluke Ustavnog suda obvezatne za sve (članak 31. stavak 1. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, "Narodne novine" broj 99/1999., 29/2002. i 49/2002.) te se upućuje i na obrazloženje te (javno objavljene) odluke.

18. Točno je da sve naprijed izloženo nikako ne znači automatsku primjenu pravnih stavova iz kolektivnog spora i u konkretnoj parnici već je na tuženiku, kao trgovcu u odnosu na kojeg je kao tuženika vođen navedeni kolektivni spor i u odnosu na kojeg je donesena pravomoćna presuda u tom sporu, teret dokazivanja da se odluke donesene u tom sporu ne mogu primijeniti i na konkretni ugovor. Dakle, tuženik je trebao dokazati činjenice iz kojih bi proizlazilo da se predmetni ugovor o kreditu ne može podvesti pod činjenični supstrat na kojem se temelje pravna utvrđenja iz citiranih presuda donesenih u kolektivnom sporu, odnosno da ugovorne odredbe o načinu promjene stope ugovorne kamate odlukom kreditora te odredbe o valutnoj klauzuli u CHF nisu identične onima koje je razmatrao sud u kolektivnom sporu. Tuženik je morao dokazati da su sporne odredbe ugovora bile razumljive za tužiteljicu kao potrošača i da je s njom pregovarao o tim odredbama, a zbog čega se one ne bi mogle smatrati nepoštenima. Na tu okolnost tuženik nije predložio nikakve dokaze.

19. Tuženik, dakle, nije dokazao niti ponudio dokaze kojima bi se moglo utvrditi kako su tužiteljici pri sklapanju ugovora kreditorovi zaposlenici protumačili i objasnili značaj

i posljedice spornih ugovornih odredbi i da su joj te odredbe učinili razumljivima, ne samo formalno i gramatički, već i suštinski, a kako to razmatra i sud u sporu za zaštitu kolektivnih interesa, a jednako tako i Sud Europske unije u predmetu C-186/16, prema kojem razumljivost odredbe podrazumijeva da su korisniku kredita od strane kreditora pružene potpune informacije kako bi mogao donositi razborite i informirane odluke na temelju kojih može procijeniti ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.

20. Slijedom navedenog, sud utvrđuje kako niti u konkretnom slučaju tužiteljica, koju sud smatra "prosječnim potrošačem", od strane tuženika uopće nije bila informirana o rizicima vezanim uz valutnu klauzulu i promjenjivu kamatnu stopu koji nisu navedeni u konkretnom ugovoru o kreditu koji je, kao što je to među strankama nesporno, standardni ugovor o kreditu, unaprijed pripremljen od strane banke. Ovaj sud tako zaključuje da sporne ugovorne odredbe predmetnog ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi jesu jasne i lako uočljive, ali nisu razumljive jer u njima nisu precizno određeni mogući rizici valutne klauzule niti je tužiteljica kao prosječni potrošač prilikom sklapanja ugovora od strane tuženika na njoj razumljiv i transparentan način bila informirana o spornim ugovornim odredbama kako bi na temelju jasnih i razumljivih kriterija mogla predvidjeti ekonomske posljedice koje bi iz tih odredbi za nju mogle proizaći, što je prouzročilo znatnu neravnotežu u pravima i obvezama jedne (i to sasvim očigledno slabije) ugovorne strane (tužiteljice kao korisnika kredita i potrošača) u odnosu na drugu ugovornu stranu (tuženika kao davatelja kredita i trgovca), i to suprotno načelu savjesnosti i poštenja budući da je sav rizik ovakvog ugovaranja prebačen upravo na potrošača kao slabiju ugovornu stranu (koji toga uslijed nedovoljne informiranosti nije bio niti svjestan, dok je banka kao specijalizirana institucija za takve rizike sasvim sigurno znala), slijedom čega su sporne ugovorne odredbe nepoštene, a time i ništetne.

21. Stoga sud ocjenjuje kako su i u ovdje konkretnom slučaju sporne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne upravo iz razloga kako je to utvrđeno u presudama donesenima u postupku kolektivne zaštite interesa i prava potrošača, budući da ni u konkretnom slučaju nije utvrdio bilo kakve drugačije okolnosti koje bi isključile primjenu navedenih presuda.

22. S obzirom na direktni učinak pravomoćne presude Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine (za kamatnu stopu) i presude poslovni broj: P-6632/17 od 14. lipnja 2018. godine (za valutnu klauzulu), donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača, a imajući u vidu da se spomenute presude odnose i na tuženika, ništetne su sporne odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa na temelju jednostrane odluke tuženika, kao i one koje se odnose na valutnu klauzulu. Obzirom na djelomičnu ništetnost ugovornih odredaba predmetnog ugovora o kreditu, tužiteljici bi pripadalo pravo na povrat onoga što je isplatila na temelju ništetnih ugovornih odredbi, konkretno, razlika između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i onog u vrijeme isplate kredita 2006. godine, kao i na povrat onoga što je isplatila kao razliku između kamatne stope od 4,50 % prilikom sklapanja Ugovora i onih koje je jednostrano u daljnjem periodu mijenjao tuženik u smislu povećanja. Takvo pravo tužiteljice proizlazi iz članka 323. stavak 1. u svezi s člankom 1111. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO).

23. Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15; dalje: ZID ZPK), u odredbi čl. 19.b. propisano je načelo konverzije kredita tako da konverzija kredita denominiranog u CHF u kredit denominiran u EUR i kredita denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF u kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR podrazumijeva konverziju kredita radi promjene valute, odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i provodi se na način da se položaj potrošača s kreditom denominiranim u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u EUR, a položaj potrošača s kreditom denominiranim u kunama s valutnom klauzulom u CHF izjednači s položajem u kojem bi bio da je koristio kredit denominiran u kunama s valutnom klauzulom u EUR.

24. Kao način konverzije kredita, u odredbi članak 19.c. stavak 1. točka 1. i 2. ZID ZPK propisano je da konverzija kredita podrazumijeva konverziju radi promjene valute odnosno valutne klauzule u kojoj je denominiran i izračunava se na način da se na iznos početno odobrene glavnice kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF izračuna iznos glavnice kredita denominiranog u EUR i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u EUR, po tečaju primjenjivom na datum isplate kredita, a koji tečaj je jednak tečaju one vrste koji je vjerovnik na taj datum primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR, pri čemu se iznosom početno odobrene glavnice smatra iznos koji je zadužen u poslovnim knjigama vjerovnika, a koji iznos može biti veći od isplaćenog iznosa zbog tečajne razlike zbog kupoprodaje deviza prilikom isplate kredita, i umjesto početno ugovorene kamatne stope kredita denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF primijeni kamatna stopa jednaka kamatnoj stopi (po iznosu, vrsti i razdoblju promjene) koju je vjerovnik primjenjivao na kredite iste vrste i trajanja denominirane u EUR i denominirane u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu, uvažavajući smanjenja kamatnih stopa, tečaj ili uvjete odobrene određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

25. Učinak prihvata konverzije propisan je, između ostalog u odredbi članka 19.e stavak 7. i 8. ZID ZPK, tako da, ako potrošač prihvati izračun konverzije kredita, učinak konverzije iz članka 19.c stavka 1. točke 8. ovoga Zakona snosi vjerovnik, a ona se u poslovnim knjigama vjerovnika iskazuje kao usklađenje tražbine zbog promjene tečajeve, odnosno rashod temeljem povrata preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. podtočaka 1. i 2. tog Zakona, a razliku u početnoj glavnici zbog kupoprodaje deviza iz članka 19.c stavka 1. točke 1. ovoga Zakona, iznos naplaćenih zateznih kamata, naknada i troškova iz članka 19.c stavka 1. točke 4. tog Zakona, iznos kamate i tečajnih razlika na ime preplate iz članka 19.c stavka 1. točke 5. tog Zakona snosi potrošač. Ako su ugovorom o kreditu denominiranom u CHF i denominiranom u kunama u valutnoj klauzuli u CHF potrošaču bile odobrene pogodnosti u vidu smanjene kamatne stope, posebnog tečaja ili druge specifične pogodnosti po odluci vjerovnika, vjerovnik ih nije dužan primijeniti na izračun konverzije iz članka 19.c tog Zakona, već one padaju na teret potrošača. Pritom se pogodnostima ne smatraju posebna smanjenja kamatnih stopa, posebni tečaj ili povoljniji uvjeti odobreni određenim istovrsnim skupinama potrošača temeljem dobi, namjene kredita, iste vrste i trajanja u EUR i u kunama s valutnom klauzulom u EUR na datum sklapanja ugovora o kreditu denominiranog u CHF i denominiranog u kunama s valutnom klauzulom u CHF.

26. Iz Dodatka Ugovoru o kreditu od 18.1.2016. godine proizlazi da su stranke prihvatile konverziju te su mijenjale odredbe iz osnovnog ugovora i to valutu kredita, kamatnu stopu i iznos neotplaćenog kredita te postigle sporazum o raspolaganju preplatom.

27. Dodatak Ugovoru o kreditu od 18.1.2016. godine nije ništetan kao što je to zaključio u istovjetnom predmetu Vrhovni sud RH u svojoj odluci Gos-1/2019. Naime, u citiranoj odluci zauzet je pravni stav po kojem Sporazum o konverziji sklopljen na osnovi Zakona o izmjeni i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju ("Narodne novine" broj 102/15) ima pravne učinke i valjan je u slučaju kada su ništetne odredbe osnovnog ugovora o kreditu o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli.

28. Tako Vrhovni sud RH u citiranoj odluci ističe kako je ZID ZPK Ustavni sud Republike Hrvatske ocijenio usklađenim s Ustavom Republike Hrvatske te u svojem rješenju broj: U-I-3685/2015 i dr. od 4. travnja 2017. nije prihvatio prijedlog više predlagatelja fizičkih osoba te osam kreditnih institucija za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom tog Zakona (kao i Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o kreditnim institucijama – "Narodne novine", broj 102/15).

28.1. U svojoj odluci Ustavni sud Republike Hrvatske pored formalne i materijalne ustavnosti istaknuo je da osporeni ZID ZPK ima legitiman cilj koji se ogleda u povećanju socijalne zaštite, sprječavanju nastavljanja nepoštene poslovne prakse kreditnih institucija i sprječavanju produbljivanja dužničke krize te da je navedena mjera (konverzija) razmjerna legitimnom cilju koji se želio postići jer su propisane mjere bile prikladne i nužne te nije postojala druga manje tegobna ili ograničavajuća mjera. Njome nije nametnut prekomjeran teret ni kreditnim institucijama kao adresatima.

28.2. U takvim okolnostima, a imajući nastavno na umu da je ZID ZPK poseban zakon (lex specialis) u odnosu na opća pravila obveznog prava, odnosno Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj 35/05, 11/08, 125/11 i 78/15 - dalje: ZOO/05) te da je riječ o izvanrednoj, jednokratnoj i retroaktivnoj mjeri (intervenciji) zakonodavca, prema shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske, ne mogu opća pravila ZOO/05 o ništetnosti ili izostajanju pravnih učinaka u dijelu u kojem su u eventualnoj koliziji s režimom ZID ZPK o konverziji dovesti do ništetnosti ili nepostojanja sporazuma o konverziji.

28.3. Međutim, Vrhovni sud apostrofira da je sporazum trebao biti sklopljen sukladno prisilnim propisima ZID ZPK.

29. Razlozi za preuzimanje obveze u vidu sklapanja sporazuma o konverziji na strani potrošača nisu otpali naknadnim utvrđenjem ništetnosti valutne klauzule u subjektivnom smislu, a ni u objektivnom smislu – cilju u vidu izjednačavanja njihovog položaja s položajem svih onih mnogobrojnih korisnika kredita koji su izvorno sklopili ugovore vezane uz EUR.

30. U presudi Europskog suda u predmetu broj: C-118/17 Dunai protiv Erste Bank Hungary Zrt od 14. ožujka 2019. zauzeto je pravno shvaćanje da okolnost što su određene ugovorne odredbe putem zakona bile proglašene ništetnim i nepoštenim te zamijenjene novim odredbama kako bi se održao predmetni ugovor, ne može proizvesti učinak smanjenja zajamčene zaštite potrošača.

31. Sklapanje Dodatka Ugovoru o kreditu između stranaka ne znači da su istovremeno s njegovim sklapanjem stranke riješile pitanje ugovornih odredaba kojima se u ugovoru o kreditu sa valutom u CHF ugovarala promjenjiva kamatna stopa niti se tim Dodatkom rješava pitanje ništetnosti utuženih odredaba ugovora koje se tiču promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Okolnost da su stranke sklopile Dodatak Ugovoru o kreditu i utvrdile iznos preplate, ne upućuje na zaključak da je provedenom konverzijom tužiteljici vraćen iznos kao razlika između plaćenih ugovornih kamata na temelju utvrđene ništetne ugovorne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i onoj početno ugovorenoj kao niti razlika u tečaju CHF na dan isplate kredita i na dan plaćanja daljnjih rata kredita. Jednako i prema odredbi članka 41. Zakona o zaštiti potrošača koja je bila na snazi u vrijeme sklapanja Dodatka Ugovoru o kreditu, koja propisuje da se potrošač ne može odreći, niti mu se mogu ograničiti prava koja ima temeljem citiranog zakona.

32. Kako je sud utvrdio da su ništetne spomenute odredbe Ugovora o kreditu, to takvo utvrđenje ništetnosti mora imati za posljedicu ponovnu uspostavu pravne i činjenične situacije potrošača u kojoj bi se nalazio da takvih odredaba nije bilo. Provedenim vještačenjem po vještaku Nataliji Jambrečić, a na koji nalaz u smislu matematičkog izračuna stranke nisu imale primjedbe, utvrđeno je da je zbog promjene tečaja CHF u odnosu na tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita i zbog promjene kamatne stope, uz uračunavanje preplate priznate u konverziji, tužiteljica tuženiku više platila iznos od 5.937,62 EUR.

33. Budući da je, po stavu ovoga suda, vještakinja izradila svoj nalaz i mišljenje stručno i u skladu sa zadatkom koji joj je dan od strane suda, te da tuženik nije iznio prigovore na sam matematički izračun vještaka, sud njezin nalaz i mišljenje u cijelosti prihvaća.

34. U odnosu na istaknuti prigovor tuženika koji se odnosi na negativne tečajne razlike kada je tečaj CHF u odnosu na HRK bio manji nego u vrijeme isplate kredita, takav je istaknuti prigovor neosnovan. Naime, u ovom postupku predmet je spora restitucijski zahtjev tužiteljice u smislu odredbe članak 323. ZOO, prema kojoj svaka od stranaka može zahtijevati povrat onoga što je dala u ispunjenju ništetnog ugovora ili u ovom slučaju ništetne ugovorne odredbe. U razdobljima kada je tužiteljica plaćala anuitete po tečaju koji je bio niži od početnog, nije ništa stekla na teret tuženika, jer niti jedan dio imovine tuženika nije prešao u imovinu tužiteljice u razdobljima kada je plaćala anuitete po tečaju i kamatnoj stopi koji su bili niži od početnih (u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu), pa nije bilo mjesta primjeni odredbe članka 323. stavak 1. i članak 1111. stavak 1. ZOO u korist tuženika. Tuženik nije ovlašten zahtijevati umanjene restitucijskog zahtjeva tužitelja zbog utvrđene povrede potrošačkog prava, a koja se manifestira upravo kroz razliku isplaćenih anuiteta prema promjeni tečaja valute CHF i kamatne stope u odnosu na početnu jer se radi o pravu potrošača i svojevrsnoj penalizaciji pružatelja usluga zbog utvrđene povrede njegova potrošačkog prava, a u cilju otklanjanja štetnih posljedica, ali i odvrćajućeg učinka prema kreditnim ustanovama za takve i slične povrede.

35. Obzirom da je tužiteljica podneskom od 16.8.2023., dio tužbenog zahtjeva, a tuženik se time protivio, sud je odlučio kao je to navedeno u točki III. izreke ove presude.

36. Pri tome valja reći kako na kondemnatorni dio tužbenog zahtjeva nije od utjecaja činjenica što je tužiteljica povukla dio tužbenog zahtjeva kojim traži utvrđenje ništetnosti dijela odredbe članka 1., 2. i 7. Ugovora o kreditu, obzirom tijekom cijelog

postupka kondemnatorni tužbeni zahtjev temelji upravo na činjenici da su odredbe o kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli ništetne, te se poziva na pravne stavove i utvrđenja iz odluka donesenih u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača. Naime, na ništetnost sud, sukladno članku 327. stavak 1. ZOO, pazi po službenoj dužnosti.

37. Nadalje, sud je dopustio preinaku tužbenog zahtjeva izvršenu podneskom tužiteljice od 25. svibnja 2025. godine. Ista je izvršena nakon pribavljenog Nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka te sud istu ocjenjuje svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama.

38. Zatezne kamate tužiteljici su dosuđene, po njezinom zahtjevu, od datuma dospijea svakog pojedinog mjesečnog iznosa, koje nakon izvršenog obračuna kao datume preplate navodi vještak, i to sukladno odredbi članka 1115. ZOO, koja propisuje da, kad se vraća ono što je stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva, a to budući da je banka stekla određenu korist na temelju ništetnih odredbi koje je sama banka inicirala stavljanjem istih u tipski ugovor, bez mogućnosti utjecaja tužiteljice kao protivne ugovorne strane na njihov sadržaj, zbog čega sud smatra tuženika nesavjesnim stjecateljem te je istoga sukladno citiranoj zakonskoj odredbi i obvezao na plaćanje zateznih kamata na način kako je to navedeno u izreci presude. Stopa zateznih kamata u pojedinim razdobljima precizirana je sukladno odredbi članak 29. stavak 2. ZOO.

39. Spisu prileži velik broj sudskih odluka sa različito izraženim stajalištima u pogledu istovrsnog pravnog pitanja kao i u ovoj parnici. Ovaj je sud iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Rev-2868/2018-2 od 12. veljače 2019. godine u kojoj Vrhovni sud RH iznosi stav da "bez obzira na sklapanje Dodatka Ugovora o kreditu tužitelji imaju pravni interes i ovlašteni su tražiti ništetnost pojedinih ugovornih odredbi, kako bi na temelju toga mogli ostvariti neka eventualno prava koja im pripadaju, a mahom je riječ o kondemnatornim novčanim zahtjevima", zaključio da tužitelji koji su sklopili Dodatak odnosno Aneks Ugovoru o kreditu i nadalje imaju pravo tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih odredaba osnovnog ugovora o kreditu, a u konkretnom slučaju u pogledu promjene kamatne stope i valutne klauzule, pa slijedom toga i kondemnatorni novčani zahtjev.

40. U odnosu na prigovor zastare, zastarni rok po stjecanju bez osnove iznosi 5 godina. Međutim, kako se tužiteljica poziva na presudu Trgovačkog suda u Zagrebu, to je nakon pravomoćnosti presude poslovni broj: P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. godine, koja je postala pravomoćna 13. lipnja 2014. godine, saznala za utvrđenje povrede prava potrošača iz ugovora o kreditu, zbog čega rok zastare teče tek od 13. lipnja 2014. godine, a uz okolnost da je tužba u ovom predmetu podnesena 10. lipnja 2019. godine, to nije nastupila zastara potraživanja vezana uz promjenu kamatne stope. U odnosu na dio tužbenog zahtjeva kojim tužiteljica traži isplatu s osnove ništetnosti ugovornih odredaba kojima je u spornom ugovoru o kreditu ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, ništetnost takvih ugovornih odredaba utvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda RH broj: PŽ-6632/17-10 od 14. lipnja 2018., tako da u tom slučaju također nije nastupila zastara tražbina za podnošenje konkretne tužbe.

40.1. U odnosu na prigovor zastare novopostavljenog tužbenog zahtjeva ukazuje se na pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike

Hrvatske održanoj 27. svibnja 2024., a koje glasi: "U slučaju kad je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (članak 190. i 191. ZPP), zastara se prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku, odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva." Stoga je i takav prigovor tuženika neosnovan.

41. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju članka 154. ZPP, te je sud tužiteljici priznao i dosudio trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 2.032,72. EUR, a koji trošak se sastoji od troška sastava tužbe po punom. u iznosu od 200,00 EUR, troška za zastupanje na ročištu dana 1.6.2023. godine po punom. u iznosu od 200,00 EUR, troška sastava podnesaka po punom. od 16.8.2023. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška za zastupanje na ročištu dana 19.10.2023. godine po punom. u iznosu od 200,00 EUR, troška sastava podnesaka po punom. od 25.5.2025. godine u iznosu od 200,00 EUR, troška za zastupanje na ročištu dana 8.4.2025. godine po punom. u iznosu od 200,00 EUR, troška PDV 25 % u iznosu od 300,00 EUR (na iznos od 1.200,00 EUR), troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 132,72 EUR i trošak financijsko-knjigovodstvenog vještačenja u iznosu od 400,00 EUR, a koji trošak je prema utvrđenju suda bio nužan za vođenje ovog postupka i odmjeran je prema važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine", broj 138/2023).

Ivanec, 22. svibnja 2026.

Sudac
Draženko Jakopović

Uputa u pravnom lijeku

Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda i rješenje objavljeno ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira je li na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka presude i rješenja ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu.

Žalba se podnosi putem ovog suda, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

Dostaviti

- 1/ Zajednički odvjetnički ured mr. Dušanka Kuharić i Dejan Kuharić, odvjetnici u Ludbregu,
- 2/ Odvjetničko društvo Metelko, Knežević & partneri d.o.o. iz Zagreba, n/p Kruno Knežević

Broj zapisa: **9-30888-70dfe**

Kontrolni broj: **0ae6e-06a2e-9048b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.